

v kvitanci ze dne 20. listopadu 1929 obsažena není, takže podle názoru odvolacího soudu žalobkyně se nevzdala těchto nároků a může je proto požadovati.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Nesprávným jest výklad, který dává odvolací soud souhlasným ustanovením § 7 č. 2 a § 8 č. 2 všeobecných pojišťovacích podmínek o vázanosti úmluv odchylných od těchto podmínek na písemnou formu (§ 886 obč. zák.). Neboť odporovalo by poctivému styku (§ 914 obč. zák.), kdyby jen ústně umluvené podmínky mezi pojistníkem a oprávněným zmocněncem pojišťovny (§ 1002 obč. zák.) byly neplatné, kdežto písemně stvrzený výsledek úmluvy založený na ústně smluvených podmínkách by zůstal v platnosti. Nelze proto oněch smluvních ustanovení použití v těch případech, kde za pojišťovnu jedná oprávněný její zmocněnec, byť i šlo o úmluvy odchylné od pojišťovacích podmínek, a lze jich použití jen, jednala-li za pojišťovnu osoba nevybavená plnou mocí a předložila-li pojišťovně jen písemně jednájícími osobami stvrzené prohlášení konečného výsledku dohody. Poněvadž za pojišťovnu jednal disponent Rudolf R., kterého svědek Erich J., rovněž disponent pojišťovny, nazývá ředitelem, jest ho již s hlediska čl. 47 obch. zák. pokládati za oprávněného zmocněnce k uzavření mimosoudního smíru a nelze oněch smluvních ustanovení na souzený případ použití. Ostatně může se vázanost na písemnou formu vztahovati jen na nároky budoucně z pojišťovací smlouvy vznikající, kdežto tu šlo o nárok již povstalý.

Čís. 13011.

Příslušnost podle § 87 a) j. n.

Je-li žalováno o zaplacení trhových cen za zboží objednané několika samostatnými objednávkami, které nejsou v právní souvislosti, musí žalobce, opírá-li příslušnost soudu o předpis § 87 a) j. n., prokázati podmínky v tomto paragrafu stanovené u každé jednotlivé objednávky.

»Listinou« ve smyslu § 87 a) j. n. jest jen listinný doklad, jenž tu byl již v době podání žaloby, nikoliv i písemné prohlášení odpůrcovo, učiněné teprve ve sporu buď do protokolu nebo přípravným spisem.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1933, R II 433/33.)

Žalobě o zaplacení za zboží dodané z různých objednávek, zadané na soudě místně příslušném podle § 87 a) j. n., procesní soud první stolice vyhověl, zamítнув námitku místní nepřislušnosti. Odvolací soud vyhověl námitce místní nepřislušnosti ohledně několika zažalovaných nároků a odmítl žalobu co do těchto nároků, ježto žalobkyně nedoložila písemné objednávky, pokud se týče dodávky listinami.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací soud sdílí právní názor soudu odvolacího, že, je-li žalováno, jako v souzeném případě, o zaplacení trhových cen za zboží objednané několika samostatnými objednávkami, které nejsou v právní souvislosti, musí žalobce, opírá-li příslušnost soudu o předpis § 87 a) j. n., prokázati podmínky v tomto paragrafu stanovené ohledně každé jednotlivé objednávky. Musí tedy u každé jednotlivé žalobní položky prokázati listinou objednávku i převzetí zboží, při čemž nesmí listinný průkaz zavdávati důvody k pochybnostem (rozh. 3198 a 3200 sb. n. s.). Slovem »listina« nelze však rozuměti, jak stěžovatel míní, též prohlášení odpůrcovo, učiněné teprve ve sporu buď do protokolu nebo přípravným spisem, nýbrž jest pojem »listiny« vykládati ve smyslu listinného dokladu, jenž byl pořízen již před podáním žaloby, jenž tu již byl v den podání žaloby, o nějž mohl žalobce v den žaloby opřítí příslušnost soudu, u něhož žalobu podal. Takovýmto listinným dokladem není však přípravný spis, podaný ve sporu zahájeném k žalobě, neboť v den podání žaloby není jisto, zda a jaké prohlášení žalovaný ve sporu učiní o objednavce a o převzetí zboží a byl by základ soudní příslušnosti příliš vratký, kdyby měl záviseti teprve na budoucím prohlášení odpůrcově ve sporu samotném. Nelze se domýšleti, že by byl zákonodárce chtěl opřítí sudiště podle § 87 a) j. n. o tento vratký základ. I když se tedy v § 87 a) j. n. nežádá, by žalobce přiložil písemné doklady o místní soudní příslušnosti hned k žalobě, jest na tom trvati, že doklady již v den žaloby musí existovati, musí žalobce míti již jistotu, že je bude moci ve sporu předložit, neboť není myslitelné, že by zákonodárce chtěl žalobci umožniti podávání žalob u soudu na nejisto určeného, poněvadž by se to přičilo i procesní hospodárnosti i účelnosti, kterou u každého zákonného předpisu jest předpokládati. Naproti tomu stačí ovšem, vyplývá-li z korespondence stran, že žalovaný objednávku učinil a dodané zboží převzal. Musí však tento závěr vyplývat z korespondence nepochybně, musí z ní býti jasno, které objednávky a které dodávky se týče, aby se dalo posouditi, zda právě objednávky, jichž žaloba se týká, byly učiněny a zda převzato zboží, jehož trhová cena je zažalována. Nelze proto odůvodniti sudiště podle § 87 a) j. n. poukazem na projevy žalovaného v přípravných spisech sporů, jak stěžovatel činí, neboť to nejsou listiny, jež má zákon na mysli.

Čís. 13012.

Rozhodnutím nejvyššího správního soudu, že násilné odnárodňování dítěte povinného školou, zakázané v § 134 ústavní listiny, není v tom, že ve Slezsku svěruje otec dítě do výchovy školy s vyučovací řečí neodpovídající jeho národnosti, jest pravoplatně rozřešeno, že otec jednající takto neporušil veřejní právní nárok dítěte na výchovu.